

[Kirsten Jacobsen]

mia. kr. i Nykredit. Der er tale om direkte ulovligheder, og det er fastslået af både Justitsministeriet og alle tænkelige andre instanser. Men den offentlige repræsentant, som har sidet i disse bestyrelser på disse tidspunkter, har ikke taget forbehold nogen steder, og det forekommer meget betænkeligt. Hvis man samtidig siger – og det står der jo at man skal – at man skal tage samfundsmæssige hensyn, være den vagthund for forbrugerne, som fru Lone Dybkjær ofte har omtalt, forekommer det højst betænkeligt.

Det forekommer også højst betænkeligt, når man hører en udtalelse af en af de offentlige repræsentanter, som er trådt ud af mørket. Den offentlige repræsentant i Nykredits styrelsesråd udtaler, at det hjælper jo ikke noget med offentligt udpegede repræsentanter, for så laver man bare en fusion, ændrer concernkonstruktionen, således at alle beslutninger osv. træffes i holdingselskabet. Her har det offentlige ikke nogen repræsentation, og så har man alligevel ikke indsigt i noget som helst. Hvad er den offentlige repræsentant så værd, hvis man bare for skams skyld bibeholder realkreditinstituttet – her skal man ifølge lovgivningen have en offentlig repræsentant – hvis alle beslutninger og alle kapitalbevægelser vedtages på etagen ovenover i et holdingselskab?

Det er den måde, erhvervslivet har gebærdet sig på hidtil, og det er sket med dette Tings fulde velsignelse. Det kan man jo så synes om eller lade være med, men et politisk flertal har nu engang accepteret, at sådan er det. Men derfor synes jeg, at dette politiske flertal, som stadig fastholder de offentlige repræsentanter, må mande sig op til at sige: Hvis vi ønsker, at de skal være der, må vi komme med nogle konkrete ændringsforslag til lovgivningen – det kræves der nemlig – hvori vi beskriver, hvilken rolle de skal have, hvilke funktioner de skal have, for ellers opnår vi jo kun, at sangen får en lidt anden tonart fra den tidligere til den nuværende industriminister, men der sker ikke noget som helst andet.

Ligesom fru Lone Dybkjær forventer jeg faktisk heller ikke, at den nuværende industriminister på så kort tid skulle kunne komme med en fiks og færdig melding, men jeg var overrasket over, at de første ord var, at disse bestyrelsesmedlemmer havde nøjagtig samme rettigheder og forpligtelser som andre bestyrel-

sesmedlemmer. Man kunne have tonet den del ned, hvis man havde intentioner om at give dem en rolle at spille, men det tror jeg ikke man har. Og hvis det kun skal være en betaling til gamle partivenner, synes jeg ikke, at vi skal have dem, bl.a. af den vigtige grund, at ganske almindelige mennesker tror, at den offentlige repræsentant er sådan en slags forbrugervagthund, som råber op, hvis tingene ikke går rigtigt til. Hvis det ikke sker – og det gør det ikke – så er det simpelt hen bedre, at man ikke giver befolkningen den falske tryghed.

Jeg har jo ikke noget stort håb om, at vi kan få lovforslaget vedtaget – heller ikke denne gang – men jeg kan måske håbe på, at det politiske flertal, der stadig holder på, at disse offentlige repræsentanter skal være der, nu også vil mande sig op. Forhåbentlig skal vi ikke om et eller to år igen have en debat, fordi der intet er sket, bortset fra at man har holdt et eller andet snakkeseminar, mens lovgivningen, pligterne og rettighederne, hele situationen, er nøjagtig den samme, og at den eneste forskel blot er farven på den minister, der har udpeget repræsentanterne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 54 :

Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af visse bestyrelsesmedlemmers og direktørers ansvar.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 12/1 93).

Forslaget sattes til forhandling.